

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Pri ulnjaku. — T. Kurbus: Avgust. — Po Vilj. Bölscherju priredil J. W.: Modrovanja o čebeli. (Dalje.) — Iv. Jurančič: Sršen. — Urednik: † Mihael Ambrožič. — Dopisi. — Raznosterosti. — Listnica upravnništva. — Listnica uredništva. — Oznanila.

Pri ulnjaku.

Le vleci ga! Kako si močna!
Še ti pomagaj sestri, ročna!
Tako! — Pod kapom naj sanjari!
Domà itàk samo lenari.

Kdor brani vsakega se dela,
Pa tudi ne zasluži jela;
Čemu bi jedni se potili,
A s potom drugi se mastili?

Ljudje pa tega ne storijō,
Ker dela menda se bojijo:
Kdo štel potem bi silne vsote,
Če vrgli bi pod kap vse trote!

F. S. Finžgar.

August.

(T. Kurbus.)

Ajdov cvet se odpira in na tega je pripravil čebelar svoja ljudstva. Pregledaj jih. Brezmatične in slabiče združi. Pri tem se bo morala tuintam uničiti kakšna matica, vendar naj čebelar da zmiraj stareji smrt. Na zimo moramo že sedaj misliti. Tudi čebele se pripravljajo na njo. One namreč vse praznine zadelajo in zalepijo. Ajdov med nakladajo po gotovih načelih, vse stanovanje ti uredijo ter pripravljajo sedež za zimo. Med ajdovo pašo in tudi po njej je čebelarjeva roka v vališču odveč. Ako ima panj preveč trotovih piskrčkov, obesi tiste sate pred pašo zadej, da jih pozneje lahko odstraniš. Tudi nove sate, v katerih se še ni zalega valila odstrani iz medišča, ker na teh čebele brž mrzaz čutijo po zimi. Ajdova paša nam vsled suše ali deževja lahko skrhne; v tem slučaju moraš seči v žep ter svoja čebelna ljudstva krmiti. Panj mora imeti čez zimo 8 do 12 kg. Čim več ima, tem krepkeji bo spomladi ter ti ga ne bo treba krmiti.

Če nimaš zanesljivega medu v to svrhu, vzemi raje sladkor, bodisi bel ali kandis. Krmiti moraš pa ta mesec in v začetku prihodnjega, da čebele lahko to hrano prebavijo (invertirajo) ter jo pokrijejo, drugače se jim v panju skisa.

Modrovanja o čebeli.

(Prosto po Vilj. Bölscheju priredil J. W.)

(Dalje.)

Tako razmišljaš in tuhtaš, končno zaslediš tole. V panju vzbuja predvsem pozornost skupina čebel, ki se po svoji obliki in velikosti nekoliko razlikujejo od velike mase, kakih 200 do 300 na veliko tisočev drugih. Te ne izletavajo, kakor se vidi, dado se celó pitati, dasi so popolnoma dorastle, še prav velike in krepke so. Tu imaš družbo lenuhov v tej vzorni državi, kjer se sicer vse pehá in potí od dela.

Vjami si takega postopača in ga preišči! Res, samec je, trot, povsem normalno možko bitje z vsemi prilastki moštva. 20.000 vestalk, a 200 spolno zrelih mož! S tem zagonetka še ni rešena. Možki so tu, a ti ne morejo z vestalkami nič pričeti. Na bajno čudni slučaj, da spravljajo neoženjeni samci mladiče sami na svet, pa tudi ne moremo misliti. Kaj takega se tudi ne kaže, kajti ti leni trotje prav nič ne delajo, ne iščejo združitve, ne zmenijo se ne za nastanek, ne za obstanek mladičev, kar glupo tja v dan pasejo lenobo.

Brskaš in iščeš dalje po panju, kar najdeš nekaj novega. Opaziš čebelo, ki se na vnanje komaj za spoznanje loči od vestalke; ta ima nekaj opraviti pri prazni otroški celici, nekaj posebnega se godi z njo. Druge čebele so poleg nje, božajo jo in gladijo, pitajo, sploh z vso uslužnostjo jo negujejo. Kar pomakne ta sumljivka svoj zadek v celico in izleže drobno mlečnobelo jajcece. Ko vidiš to majčkino zrnice, veš, da je to misteriozno bitje čebelska

samica, „žena“, ki ji pravimo matica. Išči po vsem panju, da bi našel drugo! Zaman, ne najdeš je. 20.000 prisilnih vestalk, 200 trotov in — ena sama prava žena!

Vse, kar vidiš živega v panju, ves naraščaj, vse se je porodilo od te edine nevestalke, te edine prave matere. Jalove revice dorastó in ginejo, matica pa žedi tu v svoji življenski moči, vedno ista v svoji kipeči ženskosti, leže jajčeca, neizmerno število jajčec, 50 do 60.000 spomladi in poleti. Da bi ona gojila mladiče, ta neštevilni zarod, ki ga je ko peska v morju, na to ni misliti. Za to skrbe vestalke, rod za rodem, z neumorno vnemo. Njej pa, materi, je treba le jajčeca leči in se dajati pitati, da ji ne opešajo moči. Kajti utrudljivo je v enomer jajca leči, za to je treba tečne hrane gospe kraljici, tej neprestani otročnici. A to še ni vse; vsakemu ženskemu jajcu je treba možkega semena, treba je oploditve. Za to je dobro poskrbljeno, saj je 200 samcev v tej državi, 200 jih bo saj zadosti za eno ženico.

V svoji bujni domišljavi si razmotriš, da je v tem Vestinem svetišču, v katerem biva do 20.000 starih in mladih devic, vendar še en kotiček, posvečen Afroditi,*) kjer se vdajajo z vso strastjo ljubezenskemu vživanju. Tako si misliš, a motiš se; nikjer ne najdeš takega skrivnega prostorčka, prej si lahko oči izbuliš. Nobeden izmed lenuhov se ti ne gane. Gospa kraljica pa, v svojem poklicu vzgled pridnosti, se prav nič ne zmeni za leno trotovsko zalego. Kaj je zopet tu? Zopet nova uganka?

Le dalje si napečaj oči! Oglej si matico v nje osamelem, a nadepolnem delovanju! Pobereš sveže jajčeca. Pod mikroskop z njim! Tu ostro vidiš jajčno celico, taka je prišla iz ženskega jajčnjaka; opaziš pa tudi plemenske živalice, jajčeca je kar oblito od njih. Odkod to?

Poberi matico in jo razparaj! Škoda je je, a videti hočeš, kako je ustvarjena. Ob jajčni cevi odvodnici opaziš razmerno debelo, veliko semensko mošnjico, polno plemena (moškega semenja). Naj izleže matica v letu tudi 60.000 jajčec, po plemenu iti ji je bilo treba le enkrat, prav iz početka. Takrat si je dala napolniti mošnjico, odsihmal pa je v idealnem smislu dvospolna: tuje plemenske živalice žive pri njej veselo dalje, ona ima moža takorekoč vedno na voljo, da oplodi sama vsako jajčece, kadar ga izgodi in hoče izleči.

Bilo pa je tako. Spomladanskega dne je bila zapustila svoj grad. Ko je vse zelenelo, bilo vse živo v naravi, se je pognala ven na prosto. Tudi sicer leni trotje so izleteli in se ji pridružili. Doslej je bila tudi še ona vestalka, a ne prisiljena po telesni nezmožnosti kakor ostale, ampak, ker ni bilo prilike, da bi bilo drugače. A po tem divjem izletu se ne vrne več kot vestalka, ampak je že oplemenjena, za vedno — žena, moža ji ni treba nikoli več. Enkrat za vselej. Mošnjica, enkrat napolnjena, daje plodila za neštevilno jajc, dovolj za nekaj let. Kajti v enem letu življenje tega čudovitega bitja še ni pri kraju. Ljubila je, oplemenila se, legla jajca. Vestalke, ki so bile z njo, še preden se je v ljubezni spojila, so spitale prvi zarod,

*) Afrodita, starogrška boginja lepote in ljubezni.

nato pa so druga za drugo po šesttedenskem življenju poginile. Na vrsto pride nova generacija vestalk, matica leže dalje celo poletje v neizcurni materinski moči, v tem ko goje ljubke kratkodobne devičice mladi zarod, možje trotje pa lenarijo, da smrdi.

Pod jesen pa nastane v panju strašanski polom: vestalke pomore kakor v mesarskem klanju lene trote. Čemu bi še dalje hranile te nebodijihtraba? Prišla bode zima, ko bode kaj težko vzdržati in rešiti važne člane te velike zadruga. Kaj bi neki bilo treba še zajedavcev, ki so zdaj brez pomena?

Tako so osnažile svoje domovje lenih sneduhov. Panj so dobro zavarovale in zapažile, same se stiskajo druga k drugi, tako da jih zimski mraz ne uniči, prihranjena zaloga jih pa varuje, da ne poginejo lakote. Roditev in reditev otrok sedaj seveda preneha. Matica in zadnji jesenski zarod vestalk, ki je bolj trpežnega življenja ko pomladanski in poletni zarodi, srečno prebijejo zimo in dožive veselo pomlad. Kaj bo zdaj?

Solnce je tu, cvetke so tu. Vestalke, ki so prezimile, zopet izletavajo in donašajo sveže hrane z nanovo odprtega tržišča. Matica pa prične znova — leči, še vedno prava jajčeca. Kajti stara mošnjica, ki si jo je dala lansko leto napolniti z moškim semenjem, je neizcurna, še vedno poceja od ondot na vsako jajce potrebni drobec plemena. Tu še živi moška moč trotov, ki so že davno poginili ali bili pobiti v jesenskem klanju. Nove vestalke vzrastó, vse se pravilno začinja zopet od kraja, kakor se vidi. Pa nakrat nekaj povsem novega.

Naše vestalke, ki ne donašajo samo kruha in pijače, ampak tudi v panju kot prebrisane graditeljice, v enomer popravljajo in grade, so pripravile nekaj otroških izbic, ki so večje ko navadne. In ko jim hoče matica dati potrebne življenske vsebine, izvrši to na popolnoma drugačen način. V vsako teh velikanskih celic položi svoje pravilno jajce, a ga ne oplemeni; jajce ne dobi potrebnega dodatka semena. Kraljica, ki očividno prosto razpolaga s svojim semenskim mehurčkom, ga je to pot namenoma zadržnila. Mislil bi kdo, da je to igrača, da naj ostanejo velike celice nalašč prazne, ne da bi se moglo jajce v njih razviti. A motil bi se. Vestalke kupičijo tudi ob tem neoplemenjenem jajcu sladko pičo, pričakujejo torej tudi, da se iz jajčeca razvije ličinka. In res: črviček se izleže, pitajo ga, zabubi se, čez 24 dnij pa prikobaca iz take otročje celice debel — trot.

Uganka vseh ugank! Matica oplodi svoja jajca, kadar se ji zdi. Če noče, pa izleže v velikih celicah neoplemenjena jajca, in iz teh se razvijejo namesto deviških vestalk pravi krepki samci-trotje. Partenogenezo*) imenuje naravoslovec ta pojav. Tu imamo izjemo od onega stalnega pravila v naravnem življenju, da se mora za spóčetek novega bitja spojiti jajčna celica s semensko. Ta zakon velja za milijone in milijone živih bitij, ki so brez izjeme vsa tako nastala.

(Dalje sledi).

*) Grško parthenos = devica; genesis = nastanek, roditev.

S r š e n.

Iv. Jurančič.

Sršena vsakdo dobro pozna, pa tudi nikdo mu ni prijazen; vsak rad udari po njem, ako le more. Pa kaj bi tudi ne, saj je vsestranski škodljivec in tudi hudo pikne. Razun tega, da škoduje v kmetijstvu, ko razjedava vsakovrstno sladko sadje in grozdje, ga imajo zlasti čebelarji zapisanega v črne bukve. Sršen namreč lovi čebele; kar pred žrelom pograbi iz paše priletelo, težko obloženo čebelico, zleti z njo na bližnje drevo, ji v trenutku odgrizne glavo in oprsje ter z medom napolnjen zadek požre. Ta predrzen lov ponavlja v kratkih presledkih tako dolgo, da se nasiti; potem pa nosi enak plen v svoje gnezdo zalegi v živež. Sršenovim ličinkam zrastejo namreč že v nekaterih dneh grizala, da lahko uživajo tudi drugačen živež, ne le tekočega. Kakor pri žrelu, tako lovi sršen čebele tudi na paši na cveticah; ravno pred kratkim sem pobil sršena, ko je na travniku letal za čebelami.

Nekateri trdijo, da sršenu zlasti čebelna matica dobro diši, in da celo izmed roječih čebel pograbi matico. Če je na tem kaj resnice, potem ni čuda, da se toliko mladih matic poizgubi na izletu. Ta izguba se res pogosteje opazuje v poznejšem času poletja, ko je že več sršenov, dasi nekaterikrat še ne manjka tudi trotov za opršenje.

Sršenova samica (matica) prezimuje sama v takoimenovanem zimskem spanju, ne pa kakor čebelna matica v popolnem bedočem stanu in v spremstvu delavk. Sršenovi delavci se namreč v jeseni razkropijo in poginejo, le matica, ki je mnogo večja, ostane tako dolgo, dokler je še kaj živeža za njo in dokler je še dovolj toplo; potem se pa zarije v slamnate strehe, v steljo ali kako drugo varno zavetišče ter ondi prespi zimo. Spomladi jo zopet toplota prebudi in sicer navadno še le koncem maja ali začetkom junija, ko že najde kaj živeža. Samica dela prve sate sama ter izgoji tudi prve mladiče sama. Sršenovi sati niso iz voska, temveč iz razgrizene drevesne skorje in trohljivega lesa. Potem, ko se prvi delavci izležejo, pomagajo samici pri razširjanju satov, kateri so vodorayni, imajo celice dol obrnjene in so na sredi z nekakim pecljem eden za drugega pripeti. S časom se sršenovo gnezdo razširi tako, da meri v premeru več decimetrov. Sršenove družbe se tudi dele, enako čebelnemu rojenju. Bivajo v votlinah, v drevesnih duplih, v podstrešjih in enakih temnih krajih. Kaj radi se naselijo blizo čebelnjakov, v prazne panje ali v čebelnjakove in panjeve strehe.

V poznejem poletju, ko se sršeni že jako razmnožijo, delajo čebelarjem veliko škodo, ker polovijo mnogo čebel; včasih se drznejo celo v slabeje panje na čebelni rop. Vsak čebelar torej gotovo skuša po možnosti pokončevati tega škodljivca. Ako umorimo spomladi samico, pokončamo z njo celi prihodnji zarod; to je tedaj najizdatneje zatiranje. Če zasledimo že večje sršenovo gnezdo pod kako streho ali na kakem drugem pristopnem kraju, jih pokončamo tam najlažje s soparjem. Zjutraj prav zgodaj ali pozno zvečer, ko so vsi doma, vzemimo velik pisker na pol s kropom nalit, ga podržimo tik pod gnezdo, tako da sega poslednje v lonec ter ne more sopar nikamor

drugam kakor v gnezdo, in v trenutku padejo vsi sršeni v krop. Kropa sme biti samo do polovice v piskru, sicer se po rokah opečemo. Kjer ni nevarno zavoljo ognja se lahko tudi žveplo vžge v kak lonec, s kojim se istotako postopa, vendar je vrela voda boljša. V nepristopnih prostorih, n. pr. v drevesnih duplih, votlinah itd. se sršeni težje pokončajo. V take votline se nalije vrele vode ali se napiha s kadilnim mehom žveplenega soparja v votlino ter se odprtina hitro dobro z ilom zamaže. Včasih že zadostuje, da samo odprtino na debelo z ilom zamažemo, da se sršeni zadušijo in od gladu poginejo, predno prejedó. Seveda se mora to pozneje opazovati in zopet zamazati, ako pregrizejo. Vsekako pa treba pri vsakem takem delu paziti na hudo sršenovo želo; najbolje je, če natakujemo čebelarsko kapo na glavo.

Slamo ali kaj družega vžigati v drevesna dupla ni dobro, ker se rado celo drevo vžge. Spomladi je dobro imeti prazne panje z odprtim žrelom v čebelnjaku; ondi se sršeni radi vgnezdijo, kjer jih potem lahko pokončamo. Pri čebelnjaku posamezne, okoli 1 tajoče sršene lahko s tenko 60 do 70 cm dolgo in okoli 8 cm široko deskico na tla pobijemo in pomorimo.

Kadar pokončamo kako celo sršenovo gnezdo, ne puščajmo satov z mladiči in mrtvimi sršeni okoli ležati, temveč jih pokopljimo ali zažgimo, ker ni nemogoče, da bi se s tem ne pospeševala čebelna gniloba. Pravijo, da je celo mogoče, da v sršenovem gnezdu gniloba nastane, koja potem sršeni v čebelne panje prenesejo; ali pa da jo prenesejo iz okuženih panjev v zdrave.

† Mihael Ambrožič.

(Urednik.)

Naše čebelarsko društvo je zgubilo dne 5. julija enega izmed najodličnejših in najzaslužnejših svojih udov. Tega dne je namreč umrl gosp. Mihael Ambrožič, svetovnoznani čebelar in čebelarski trgovec v Mojstrani na Gorenjskem. Dobrih 57 let, kolikor jih je imel ob svoji smrti, je sicer že precej lepa starost, vendar če le kdo, zaslužil je on dočakati pravo čebelarsko starost, ki se s 70. letom šele prične.

Črtice, ki jih tu priobčim, sestavi sem deloma iz pogovorov z ranjnim ob priliki raznih čebelarskih shodov in razstav, katerih sva se skupno udeležila, deloma pa iz podatkov, katere mi je dala na razpolago gospa Ambrožičeva, za kar se ji na tem mestu toplo zahvaljujem.

Ljubezen do čebelarije je vcepil še malemu Mihcu njegov oče, ki je bil o svojem času po vsi Gorenjski znan čebelar. Pa premožen je bil ta mož; imel je lepo posestvo, mlin in žago, čebelarija pa je bila od pamtiveka pri hiši. Naš Ambrožič pa je bil samo čebelar. Sam mi je pravil, da za drugo ni imel ne pravega smisla, ne veselja, zato je prepuščal, ko je postal sam gospodar, posestvo, mlin in žago drugim v oskrbo. Ko se je oženil, vodila mu je vse to njegova žena, ki mu je bila v pravem pomenu besede desna roka, zlasti ker mu je vodila tudi čebelarske trgovske knjige in skoraj izključno vse dopisovanje.

Samo čebelar je bil Ambrožič, pravim, a kakšen čebelar! Še sedem let ni bil star, ko je ogrebel in vsadil prvi roj, katerega mu je oče podaril za pleme. Srečo je imel pri njem, kajti v malo letih so se mu čebele tako pomnožile, da jih je postavil že poln voz v ajdovo pašo blizu Kranja. In od tedaj nadalje ga ni bilo na sv. Kocjana dan čebelarskega sejma v Kranju, da bi tudi on ne bil po več voz panjev postavil na trg. Nekaj jih je prodal, nekaj dokupil, potem jih postavil v ajdovo pašo, jeseni pa je en del prodal medarjem, druge pa peljal domov za pleme.

Tako je čebelaril do leta 1872. Tega leta je pričel s pošiljanjem čebel v tujino in do letos jih je razposlal blizu 40.000 panjev. Ne samo po vsi Evropi, tudi v Ameriko in Avstralijo so romale kranjske čebele. Pred par leti jih je poslal nekaj panjev čelo v Vladivostok, vendar sta ostala na ti večni poti samo dva panja pri življenju, a še ta dva sta dospela tja decimerana; enemu je padla tudi matica. Da je razpošiljal le najboljše blago svedoči več tisoč zahvalnih in priznalnih pisem, ki so mu jih pisali odjemniki. Da bi bili vsi naši čebelarski trgovci taki! Večkrat mi je tožil o pogubni konkurenci naših čebelarskih trgovcev, ki se množe kot gobe po dežju ter drug pred drugim tlačijo cene čebel. Še danes bi imele naše čebele v tujini lahko isto ceno, kot pred 30 ali 20 leti, ali pa še višjo, ker se vsepovsod čebelarstvo vedno bolj razvija, a medtem ko stane za dobro čmrljevo gnezdo laških čebel, ki v nobenem oziru ne zdrže primere z našimi, vsaj 20 K, smo prijadrili mi z našimi kranjskimi panji na 10 K ali nekaj kebrov čez. Da se ravno Kranjci ne moremo otresti večne tlake!

Nobena čebelarska tvrdka ne v Evropi ne drugod ni bila na raznih razstavah tolikokrat odlikovana kot Ambrožiče a. 143 razstavnih kolajn in diplom mu je bilo podeljenih in niti iz jedne razstave ni odšel brez zasluženega odlikovanja. Koliko so ga pa te razstave stale, tega nihče ne ve. Dober, predober kot je ranjki Ambrožič bil, podaril je vedno vse svoje razstavljene predmete dotičnemu razstavnemu komiteju. Pa kaj še to! Koliko je stalo pošiljanje na razne daljne razstave in pa prostor v razstavah! Največ tisočakov pa ga je stalo, ker se je osebno udeležil 26 razstav ter bival ves čas razstav v dotičnih mestih. Iz skušnje vem, kaj se pravi živeti v velikih mestih, ko je treba, če hočeš kaj videti, plačati za vsak korak, pa stanovanje in živež in vožnja. Če še tako stiskaš in stiskaš, porabiš toliko denarja, da se celo leto sam sebi smiliš, a Ambrožič ni stiskal, saj pravim, bil je predober. Takole zvečer in potlej je imel navadno kak zakasnel roj okoli sebe, ki mu je tako sladko brenčal: „Das ist unser Ambrosik! Hoch soll er leben, dreimal hoch!“ In ta ljubi Miha se je tako prisrčno smejal in v svoji dobri volji dajal za vino, da je res od mize teklo. Nemščine je bil sicer le za silo zmožen, a v takih prilikah je izredno gladko po nemško govoril, da bi človek mislil: zares, Ambrosik pa ni Kranjec.

Naj še naštejemo zaporedoma leta in mesta, kdaj in kje je razstavil in kakšna odlikovanja je povsod dobil:

Leta 1873. svetovna razstava na Dunaju: priznalna diploma. — 1873. Semernik pri Dunaju: srebrna državna kolajna. — 1874. Pariz: srebrna za-

služna kolajna. — 1874. Bremen: III. darilo in 50 M. — 1874. Og. Altenburg: Zlata kolajna in priznalna diploma. — 1874. Halle: diploma. — 1874. Florencija: pohvala. — 1875. Og. Lipa: Zlata kolajna in priznalna diploma. — 1875. Kolonija: zaslužna kolajna. — 1875. Mödling: srebrna častna kolajna. — 1875. Srassburg: častna diploma in darilo v denarjih. — 1873. in 1875. C. kr. kmetijska družba v Ljubljani: častno darilo. — 1877. Mlince: častno darilo. — 1879. Praga: častno priznanje in srebrna poročna kolajna. — 1880. Kolonija: državna kolajna. — 1880. Češka Lipa: priznalna diploma. — 1880. Pariz: častna diploma. — 1881. Erfurt: častna diploma. — 1881. Steyr: priznalna diploma. — 1882. Bndimpešta: priznalna diploma. — 1882. Dunajsko Novomesto: častno darilo in častna diploma. — 1882. Dunaj: srebrna častna kolajna. — 1883. Pariz: častna diploma. — 1883. Frankobrod: 35 M. — 1883. Hamburg: 100 M. — 1883. Praga: zaslužno kolajno. — 1883. Mlince: Srebrna častna kolajna. — 1883. Ljubljana: srebrna državna kolajna. — 1884. Zurich: častno diplomo. — 1884. Rakonitz: zaslužno kolajno. — 1884. Amsterdam: razstavna kolajna in 25 gld. — 1884. Wels: srebrno državno kolajno. — 1884. Kreuzburg: srebrno kolajno. — 1884. Budjevice: zlato razstavno kolajno in denarno darilo. — 1885. Kaaden: srebrno zaslužno kolajno. — 1885. Budimpešta: zlato razstavno kolajno in denarno darilo. — 1885. Liegnitz: državna kolajna. — 1886. Opava: 70 frankov in dve častni diplomi. — 1886. Wels: srebrna kolajna. — 1887. Dunaj: tri cekine. — 1887. Stuttgart: srebrna državna kolajna, diploma in častna diploma. — 1888. Vratislav: častno priznanje. — 1888. Bruselj: srebrna in bronasta kolajna in 10 frankov. — 1888. Krems: srebrna kolajna in darilo v srebru. — 1888. Buchweiler: častna diploma. — 1888. Ljubljana: srebrna državna kolajna. — 1889. Regensburg: srebrno državno kolajno, 40 M in dve diplomi. — 1889. Osek: zaslužna kolajna. — 1889. Svetovna razstava v Parizu: srebrna kolajna. — 1890. Gradec: srebrna razstavna kolajna, 5 srebrnjakov in priznalna diploma. — 1890. Dunaj: srebrna razstavna kolajna. — 1891. Zagreb: razstavna kolajna. — 1891. Gorica: priznalna diploma. — 1891. Karlsruhe: društvena kolajna, diploma in 20 M. — 1891. Lübeck: srebrna državna kolajna, razstavna kolajna in 20 M. — 1892. Turin: dve srebrni kolajni. — 1892. Budimpešta: dve državni kolajni in diploma. — 1892. Philippopel: srebrna državna kolajna in diploma. — 1893. Heidelberg: srebrna državna kolajna, razstavna kolajna in diploma. — 1893. Kiel: srebrna društvena kolajna. — 1894. Enzheim: častna diploma. — 1894. Dunaj: dve srebrni državni kolajni, srebrna in bronasta častna kolajna dunajskega čebelarskega društva in diploma. — 1895. Lipsija: zlata in srebrna kolajna. — 1895. Görlitz: srebrna državna kolajna in diploma. — 1895. Poznanj: srebrna cesarja Viljema kolajna s častno diplomo. — 1896. Reichenberg: zlata in bronasta kolajna. — 1896. Gross-Strehlitz: srebrna kolajna in častno darilo. — 1897. Wiesbaden: srebrna avstrijska kolajna in srebrna društvena kolajna z diplomo. — 1897. Češke Skalice: priznalna diploma. — 1897. Tetschen: kolajna deželnega društva. — 1897. Wiesbaden: srebrna avstrijska kolajna in srebrna društvena kolajna z diplomo. — 1897.

Insterburg: pruska državna kolajna in priznalna diploma. — 1898. Češka Lipa: častna diploma. — 1898. Greifenberg: srebrna zaslužna kolajna. — 1898. Dorndorf: srebrna društvena kolajna. — 1898. Solnograd: srebrna državna kolajna in srebrna društvena kolajna. — 1898. Jubilejna razstava na Dunaju: dve jubilejski kolajni. — 1899. Gradec: srebrna kolajna deželnega društva za povzdigo čebelarstva na Češkem in kolajna centralnega društva za čebelarstvo na Avstrijskem. — 1899. Altenburg: srebrna kolajna in častna diploma, — 1899. Kolonija: srebrna državna kolajna, 30 M in častna diploma. — 1900. Celovec: srebrna kolajna c. kr. koroške kmetijske družbe, srebrna kolajna c. kr. solnograške kmetijske družbe, srebrna kolajna mesta Celovec in državna kolajna. — 1901. Erfurt: državna kolajna Saksonskega-Koburg-Gotha. — 1901. Vratislav: dve srebrni društveni kolajni in častna diploma. — 1901. Friedland: državna diploma in častna diploma. — 1902. zlata kolajna in priznalna diploma. — 1903. Dunaj: srebrna državna kolajna in priznalna diploma. — 1903. Strassburg: srebrna kolajna in častna diploma. — 1903. Zofija: častna diploma. — 1903. Lvov: srebrna kolajna.

Za časa razstav je bil osebno po vrsti v naslednjih mestih: Dunaj, Semernik pri Dunaju, Praga, Ljubljana, Stuttgart, Vratislav, Bruselj, Krems, Ljubljana, Regensburg, Osek, Pariz, Dunaj, Zagreb, Lübeck, Budimpešta, Heidelberg, Kiel, Lipsija, Reichenberg, Wiesbaden, Solnograd, Kolonija, Celovec, Vratislav in Friedland.

Iz navedenega se uvidi, koliko je storil in žrtvoval Ambrožič za povzdigo svoje firme in s tem za ugled naše čebele. Zato je bil kar preplavljen z naročili in zdaj že par let sem ni mogel ugoditi vsem odjemnikom; odposlal bi lahko, kakor mi je pravila gospa Ambrožičeva po dva tisoč panjev na leto več, da bi jih bilo dobiti. Sreča za to svetovnoznano tvrdko, da ima za zastopnico gospo Ambrožičevo, ki je že zdaj skoraj izključno sama vodila vso trgovino. V prihodnje ji bo v veliko pomoč dobro izšolana 17 letna hčerka, dokler ne dorašče osemletni sinček Mihec, ki bo nadaljeval, kar je pričel njegov oče.

Pogreb ranjkega je bil veličasten, kolikor v Mojstrani le biti more, saj so se ga je udeležili vsi vaščani in veliko prijateljev iz bližnje in dalnje okolice. Čebelarско društvo mu je poslalo krasen venec z napisom: „Slovensko čebelarско društvo svojemu najzaslužnejšemu členu“. In to je ranjki gospod Miha Ambrožič tudi v resnici bil! Zato slava njegovemu spominu!

Dopisi.

Iz Zg. Kašlja, konec julija. — Opisati sem se namenil letošnjo čebelarско letino. Pričeti hočem s spomladjo, oziroma z zimo, ki že dolgo časa ni bila za prezimovanje tako ugodna kot letošnja, dasiravno se je napovedovala hudo, vendar je bila mila in ni bilo čuti, da bi kdo imel kakega mrliča v čebelnjaku. Tudi spomlad imeli smo dokaj ugodno. Zgodnji gorki solčni

žarki so odprli prve vire na jelši, zvončku ter leski. Dne 4. februarja nosile so prvo obnožino, katere se vsaki čebelar počteno razveseli, ker to je prvi znak, da še živi v panju matica. Prinesle so tudi 5. in 12. februarja.

Tako so se vrstili veseli in žalostni dnevi. Marec je bil nagajiv, kakor je njegova navada; posebno so škodovali hladni vetrovi, vendar dal je na vresju in vrbi mnogo paše. Čebele so se pridno množile. April tudi ni bil kaj gorak, vendar začele so delati, ker so bogato brale na borovnci in h koncu tega mesca začeli so se čebelarji hvaliti s prvimi roji.

Maj bil je ugoden, toda navzlic temu, da so mnogo brale na češnji, rojev le ni hotelo biti mnogo, ker letos ni pri nas medila semreka. Dobili smo torej manj rojev kot prejšnje leto, toda boljših in močnejših; samo-umevno, da so ostali starci zato tudi čilejši. Tudi se ni letos izgubilo toliko matic kot prejšnje leto.

Rudeča detelja dala je letos bogato pašo, tako tudi češminje in divji kostanj ter pozneje akacija; posebno pa je pravi kostanj v juniju obogatel panje. Prvi roji začeli so rojiti, kar pravemu čebelarju ni v nobeno veselje, ker dotični panji oslabe, osobito pa so oslabeledi letos, ker ni dala otava radi velike suše, prav nikake paše, in so bile senožeti rjave kakor spomladi marca.

Letošnje leto je na žtevilu panjev slabejše, a bogatejše na živali nego prejšnje. Zato upamo, ker je toliko zaželjeni dež namočil izsušeno zemljo, da bomo imeli letos medeno leto, kar bo odločila ajda v katero obračamo svoje upe vsi čebelarji.

Mercina.

Raznoterosti.

Odlikovani čebelar. Gosp. Fr. Unger, železniški uradnik, čebelar in ud čebelarskega društva v Šiški, je dobil na 49. shodu avstrijskih in nemških čebelarjev z razstave v Dornbirnu krasno izdelano kolajno; nadalje mu je poklonilo osrednje društvo za Avstrijo srebrno častno kolajno, a avstrijsko šlezijško čebelarsko društvo bronasto kolajno. Končno je dobil s čebelarske razstave v Saksonsko-Meiningen častno diplomu. Čestitamo!

Ko zvemo za odlikovanja drugih razstavljalcev iz Kranjskega, jih tudi priobčimo.

Listnica upravnštva.

Svojim anom naznanjamo, da gospodu Jerneju Dimicu ni več mogoče izdelavati umetnih medsten, ker se je izselil iz Ilovice in mu njegova služba ne dopušča, da bi nadalje v tej stvari ustrezal željam društvenikov. — Gospodu J. D. v Kočevju! Stiskalnico pošljite društvenemu tajniku A. Buković-u v Ljubljani, Deželni dvorec.

Listnica uredništva.

»Grazer Volksblatt« je priobčil, dne 11. t. m. notico o čebelni gnilobi in pravi da je ta kužna bolezen zlasti na Nižjeavstrijskem in na Kranjskem razširjena. Uredništvu je

znan do zdaj samo en slučaj gnilobe na Kranjskem, zato prosi, naj se mu naznani sleherni pojav te bolezni, da bo moglo, če ni gnilobe, pošteno zavrniti omenjenega lista pavšalno trditev, ki more le škodovati trgovini s kranjsko čebelo. Urednik in še en odbornik sta pripravljena, kolikor jima bo čas pripuščal, priti preiskat okužene čebelnjake in pomagat rešiti, kar bi se še rešiti dalo. — Gosp. A. K. v P.: Prosimo obrnite se na gospoda tajnika in zadovoljil Vas bo. — Čebelar je zopet zakasnel. Te blažene počitnice, urednik pa tako bolan; kar zanič ni bil, revež.

Čebele kupuje M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem. — **Prodaja** pa isti **umetno satovje** iz pravega čistega voska.

Deset plemenjakov v nemških panjih

proda

Frančišek Obrekar,

čebelar v **Dolnji Tribuši**, pošta **Slap** pri **Idriji**.

Za čebele

je facelija in esparzeta najboljša paša,

in se dobi pri

Peter Lassniku v Ljubljani,

zaloga velikanske, pese, vrtnih in travnih semen.

Čebelnjak

$3\frac{1}{2}$ m dolg, 2 m širok in 2 m visok;

12 nemških panjev in 6 košnic

ima naprodaj

FR. UNGER

v Spodnji Šiški pri Ljubljani.

---

15 do 20 panjev čebel

s premakljivimi satniki

(mera medišča nemškega panja s 16 satniki)

in nekaj nemških panjev z mladimi maticami

proda

Janez Meglen

čebelar v Potiskavcu št. 3, pošta Videm pri Dobropoljah.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
 ≡ ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee) ≡

zelo medunosne cvetlice prodaja

JOS. KORDIŃ v Ljubljani.

Umetno satovje, točila in vsa čebelarstva orodja

razpošilja po nizkih cenah, kupuje pa tudi čebele

najstarejša, leta 1866. ustanovljena čebelarstva tvrdka

baron Rothschild v Višnjigori.

==== Ceniki se pošiljajo na zahtevo brezplačno. ====

Nemške panje (gerstungovce)

izdeluje po natančni meri, z mediščem po **7 K 50 h**, brez
 medišča po **6 K 60 h** s satniki vred:

❖ **Anton Drukar,** ❖
 mizar v Kranju.

Preosnovljene

amerikanske (Pavlinove) panje

s povprečnimi satniki v svetlobi 25×34 cm izdeluje po primerni ceni

Jakob Virient,

čebelar v Olševku pri Kamniku.

Pravi čebelni vosek

kupuje v vsaki množini po **visoki ceni**, prodaja pa po **nizki ceni**
garantirano

==== **pristni med, pitanec** ====

Fr. Schupeutz v Ljubljani.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo gospodu I. N. Babnik-u
 v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“
 Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.